

Wiersma & Frencken

Pennen wat af

Ha Mylou,

In het zorghotel waar mijn moeder momenteel verblijft heb ik vorige week een zeer bijzonder optreden meegemaakt. Mijn 79-jarige moeder, die na een ongelukkige val in het bos onder het mes moest voor een nieuwe heup, is na negen dagen ziekenhuisverblijf naar deze plek verhuisd. Hier gaat ze, omringd door fysiotherapeuten en vriendelijke verplegers aan haar herstel werken. Wat zijn ze allemaal ongelofelijk lief en geduldig hier en wat kan en mag er veel!

In de ontmoetingshal mogen we wanneer we maar willen ons zelf meegebrachte eten nuttigen en mijn moeder geniet enorm van deze informele familiedinertjes. Op een van deze avonden wordt er opgetreden. In rolstoelen en bedden worden alle patiënten naar de hal gebracht. Met lege blik nemen sommigen de ruimte waar en anderen lijken de verandering van omgeving niet eens op te merken. Ze slapen of zitten gelaten in hun rolstoel te wachten op wat er komen gaat. Het

Mascara op mijn kin, snot uit mijn neus

ziet er eigenlijk nogal droevig uit – tot Abke opkomt. Ze heeft lang bruin haar, draagt een bloemetjesjurk en lijkt door de ruimte te zweven terwijl ze iedereen persoonlijk en uitgebreid begroet. Dan gaat ze beginnen. Uit een pastelkleurige doos op wieltjes klinken begeleidende geluidsbanden van liedjes zoals *Laat me*, *Que sera sera*, *Daar bij de waterkant*. Met loepzuivere onversterkte stem zingt Abke iedereen wakker. Tussen de liedjes door stelt ze vragen over vroeger, er wordt samen gezongen, gedanst, gehuild, geklapt. Ze gaat op bedden zitten en pakt handen vast, ze omarmt en knuffelt. Ze voelt feilloos aan wat ieder individu nodig heeft en weet bij de meest afgedwaalde geesten nog een lach tevoorschijn te toveren. Ademloos kijk ik toe.

Het is op geen enkele manier te vergelijken met wat wij op een podium doen. Het is fascinerend en ongelofelijk ontroerend om te zien. Ze is alleen maar bezig met contact maken en deze mensen iets moois mee te geven. Er komt geen ijdelheid of grappigdoenerij aan te pas. Ze zingt prachtig.

Met weke knieën kijk ik toe hoe ze bij mijn moeder gaat zitten, haar handen beetpakt en een liedje van Toon Hermans begint te zingen *'Lente me, zomer me, september me en winter me want ik heb jou onophoudelijk lief'*. Mijn moeder smelt en gaat totaal op in het moment. O, o, hier is niet meer tegenaan te slikken, tranen druppelen in mijn glas witte wijn. *'Ik spel je en ik blader je, ik moeder en ik vader je'*. Mascara op mijn kin, snot uit mijn neus. Ik kijk naar mijn zus en zie dat ik niet de enige ben. En het gaat maar door, ik kan niet meer stoppen. Wanneer heb jij dat voor het laatst meegemaakt, Mylou, onstopbaar huilen?

Dorine

Oh Dorine,

Geloof het of niet maar ik zat vijf minuten geleden nog te huilen. Op de fiets. Ik wilde schrijven 'hard te janken' maar dat is overdreven. Daar ben ik dan weer te laf voor. Het was meer stilletjes snikkend. Het is die verbouwing waar ik gek van word.

We zitten nu al ruim een maand in een tussenhuis te wachten tot ons nieuwe huis klaar is. Het wordt prachtig, dat wil ik eerst even gezegd hebben. Er is een hele ploeg ontzettend leuke en aardige mensen voor ons bezig met verfkwasten, elektriciteit, aan- en uitknopjes, keukenplanken en plint- en kitwerk. Allemaal afwerking maar die laatste loodjes duren gruwelijk lang. De ene dag zitten de handgreepjes al op de keukenkastjes en wil ik dol van nesteldrang mijn Nespresso-apparaat op het aanrecht zetten.

De volgende dag zijn de greepjes er weer af en staat de keuken voor de zoveelste keer in de lak – en het Nespresso-apparaat weer op de grond 'want het aanrechtblad moet nog in de olie'!

Een tijdje geleden nam ik een kamerplantje mee naar het nieuwe huis. Leek me leuk, alvast iets levends. Helemaal niet handig, vinden de klussers. Dus staat de plant elke keer als ik in het huis kom kijken ergens anders. Net als de tuinkabouters die door de film *Amélie* zwerft. Gisteren stond-ie bovenop de net geïnstalleerde afzuigkap. Met hangende blaadjes. Vandaag op een zonnige plek in de kast. Alweer een stuk vitaler. Ik voel me inmiddels zoals die plant. Heen en weer geschoven van hot naar her, het ene moment uitzinnig van blijdschap, dan weer druilerig en verwaarloosd. En omdat ik zo wankel word van 'niet thuis-zijn', neem ik verkeerde beslissingen. Laat ik me overhalen de trap wit te laten schilderen terwijl we de ongeschilderde trap nu juist zo mooi vonden. Ja, echt. En toen moest de lieve man het er weer vanaf schuren. Want zo ben ik dan ook wel weer.

Nu ga ik iets dramatisch zeggen maar vandaag verlang ik ernaar in zo'n wazige staat te raken als die oude mensen in het tehuis waarin je moeder nu zit. Dat het leven met al z'n geklus en gedoe zich achter een muur van dikke mist ergens in de verte voltrekt. En dat er dan een jonge, lieve zangeres binnenkomt, haar arm om me heen slaat en *Sjakie van de hoek* of *Droog je tranen*, *Pierrot* begint te zingen. Het is een tikje decadent, je moeder wordt echt verbouwd, bij mij is het alleen m'n huis. Maar Dorine, alleen al bij de gedachte voel ik mijn ogen prikken. Ik ga zo, nadat ik jou en vooral ook je mams veel liefs en sterkte heb gewenst, maar eens flink onder de douche. Heel hard janken.

XXX

Mylou

Dorine Wiersma (1967, links) studeerde klassieke gitaar en tourt sinds 2003 met solo-programma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (10) en een stiefdochter Sophie (16). Ze woont in Zeist bij haar ouders om de hoek.

Mylou Frencken (1966, rechts) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 21 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Met het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénc en is moeder van Madelief (22).

Hartsvriendinnen Dorine en Mylou gaan dit jaar voor het eerst samen het theater in.

Hard janken. Daar ben ik dan weer te laf voor

